

4.

Det var en Søndag at han hen
Til Kirken agted' med sin Ven
Samtlig' med sine Gjæster,
For der at sammenknytte sig
Til hende, som oprigtelig
Ham Trostabs-Haanden rakte
Saavidt som Løytet strakte.

5.

Den Egtestanden stiftet har
Han knytted' mellem disse Par
Et Baand saa fast urokket,
Som Ingen uden Livets Gud
Oplose kan ved Dødens Bud.
Det sorgelig' Tilfælde
I Korthed her at melde.

6.

Om Dagen før de reiste hen
Til Kirken — klaged' Brudgommen
Over en Sygdoms Smerte,
Som endda kun lemsældig var;
Han tænkte, snart den overgaaer,
Dg kunde ikke ane
Den Guds bestemte Bane.

7.

Desværre tiltog Sygdommen
Alt meer og meer om Dagen hen.
Det er jo at beklage,
At man ei paa sin Hæders-Dag
Kan være fri for Sygdoms Slag:
Gid vi tiltakke tage
Som det mon Gud behage!

8.

Her see vi hvor ubidende
Vi er' i Herrens Styrelse
Dg forud Intet kjender;
Thi Alt det, som os forestaaer,
Udeles ubemærket gaaer
Sgjennem Tidens Alder
Indtil Gud os bortkalder.

9.

Harde den Brudgom før vidst af
At han til Bredden af sin Grav
Var allerede kommen,
Da havde han, trods Verdens Gunst,
Bist ladet Saadant blive omsonst,
Men blot bestræbt at blive
En Brudgom i Guds Rige.

10.

Den anden Dag den overgik
Sædvanligviis med Dands og Drif,
Dg Fred og ingen Fare,
Endsfjont at deres Brudgom med
Sin Sygdom, end, jo mere leed,
Sa neppe komme kunde
Af Sengen nogenlunde.

11.

Da nu alt Aftenstunden kom
Dg han med Bruden sin saa from
I Brudebænk skuld' sidde,
For Gaver der at tage mod,
Han kjendte sig ei dertil god,
Men Sædet snart mon vige
Dg hen til Sengen ile.

12.
Den tredie Dag svandt ligesom
Den anden, der nu taltes om,
Med Lystighed og Glæde,
Saa som ei Alle anede
Til Brudgommens Besværelse;
Hans Smerte større bliver
Hvert Dieblif, som iler.

13.
Snart blev forvandlet Sorg af Fryd,
Snart Piben fik en anden Lyd:
Snart bleve de omvillet
Med Glor, som mørke Farver har
Dg al Belystighed bortta'r,
Ja midt i Frydens Dage
Al Glædens Glæds bortjage.

14.
Om Natten tiltog Sygdommen
Alt meer, mod fjerde Morgen
Den meget stærkt begyndte;
Snart sikke Tegn til Døden var,
For Alle syntes aabenbar,
Inden saa Timers Stunde
Lydelig vises kunde.

15.
Det var ei længe forend han
Betaget blev al sin Forstand
Dg Ingen kunde kjende
Af dem, som omkring hannem stod;
Med haablost Bryst, bængstet Mod;
Nei ikke sin Veninde
Han kunde da gjenkjende.

16.
Nu vidste han ei mere af
Han Slægt og Venner samlet har
Sin Bryllupsfest at feire;
Han kjæmped' haardt med sidste Stund
At slumre hen i Dødens Blund;
Snart sidste Suk mon drage
Dg Afsted fra dem tage.

17.
Knap fatter menneskelig Forstand,
Pennen det ei beskrive kan
Hvad Tilstand der mon blive,
Da hver en Gæst fik høre og see
Den Brudgom lagt ved Dødens Bæe —
At da hvor mangen Taare
Flød ud af Dine saare.

18.
Den unge Brud her ynkes mest,
Som inden saa saa Dages Rest
I eenlig Stand mon blive;
Det gjaldt om Taalmod, stadigt Haab,
Til Gud oprigtig Bøn og Raab.
Han Trøst til Enker ose,
Som Vgtebaand mon løse!

19.
Paa Grund af den Tildragelse,
Der foregik med Af og Bæe
Dg Sorg og Klagetone,
Strax Gæstebudet hævet blev,
For hjem at reise En og Hver
Dg tilbage efterlade
Dem Sorgen meest mon plage.

20.
 Ja hver Fornuftig, Tænkende
 Vil vist fuldkommelig indsee
 Det Modgang nok mon være,
 Især for dem, som nærmest er,
 Paarørende og Benner fleer;
 Men her er meer tilbage
 Sorgmodigt at andrage.

21.
 Den yngre Son han ogsaa var
 Næst ældst den, jeg omtalt har,
 Besvært af samme Sygdom;
 Snart ogsaa han Dødsstegnet bar
 Og inden Kort affialet var,
 Med Broderen mon flytte
 Til Gravens skumle Hytte.

22.
 Lungt var det vist for disse To
 At fare hen til Gravens Bøe,
 Især i saa Tilfælde;
 Men hvor skal man da flyve hen
 At undgaae Døden, rædsom Ben?
 Nei ingensteds paa Jorden
 For den er sikkert vorden.

23.
 Hvor ynkelig var det ei dog
 At see de tvende Brodre tog
 Samtlig' sin sidste Afsked
 Fra sin' Forældre, Slægt og Ben,
 Saa pludselig at fare hen,
 Bed sidste Farvel vige,
 Et Ja og Amen sige.